

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **BUŠTA spol. s r. o.**, IČO 46885986, se sídlem Chomle 51, Radnice u Rokycan, zastoupený JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem, se sídlem Slovanská třída 982/136, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. 493/2013-MZe-14132, sp. zn. 8RV55188/2012-14132,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Základ sporu

Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2013, č. j. 493/2013-MZe-14132, sp. zn. 8RV55188/2012-14132, zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „fond“) ze dne 16. 11. 2007, č. j. SZIF/2007/0350254. Fond tímto rozhodnutím uložil žalobci povinnosti vrátit finanční prostředky ve výši 732 662 Kč, které mu byly poskytnuty v souladu s nařízením vlády

č. 241/2004 Sb., o podmínkách provádění pomoci méně příznivým oblastem a oblastem s ekologickými omezeními (dále též „nařízení č. 241/2004 Sb.“).

Žalobci byl poskytnut vyrovnávací příspěvek na základě rozhodnutí fondu ze dne 27. 9. 2004, reg. č. 04/H02/226/005805, č. j. 12/2004/04888, ve výši 732 662,40 Kč pro rok 2004. Fond ke dni 1. 12. 2004 zjistil, že žalobce nesplnil podmínku dle § 10 odst. 1 písm. c) nařízení č. 241/2004 Sb., neboť v evidenci půdy neměl evidovanou žádnou relevantní půdu. Žalobci tak dle § 16 odst. 1 písm. a) nařízení č. 241/2004 Sb. vznikla povinnost příspěvek poskytnutý pro rok 2004 vrátit. Fond přitom neshledal splnění podmínek pro zastavení řízení ve smyslu § 16 odst. 4 nebo 5 nařízení č. 241/2004 Sb.

Žalovaný uvedl k žalobcovu odvolání, že dle § 3 odst. 4 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, se při poskytování dotace, jejíž podmínky se vztahují k zemědělské půdě, vychází z evidence využití půdy. Nelze proto posuzovat faktické užívání půdních bloků. Žalobce neměl od 4. 11. 2004 do 27. 4. 2005 v evidenci využití půdy podle uživatelských vztahů na své jméno vedenou žádnou zemědělskou půdu v méně příznivé oblasti. Přitom odkazem na čl. 73 odst. 5 nařízení Komise (ES) č. 796/2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro podmíněnost, odlišení a integrovaný administrativní a kontrolní systém podle nařízení Rady (ES) č. 1782/2003, nepřisvědčil žalovaný ani námitce promlčení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 25. 1. 2013 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného. Žalobce uvádí, že právní úprava se vztahuje na faktickou činnost – faktické hospodaření na předmětné půdě. Žalobce namítá, že neporušil nařízení č. 241/2004 Sb. Žalobce tvrdí, že uzavřel smlouvu o převodu části podniku na společnost CAROL – AGRO s. r. o. s tím, aby na ni přešla všechna práva a povinnosti podle § 10 písm. c) nařízení č. 241/2004 Sb. Rovněž uznává, že po určité období na něj nebyla evidována žádná půda; půda byla evidována na společnost CAROL – AGRO s. r. o. Žalobce dodává, že pro uzavření smlouvy nebyl povinen vyžadovat souhlas fondu. Právě na základě smlouvy o prodeji části podniku byl změněn zápis v evidenci půdy, pročež žalobce odkazuje na § 16 odst. 5 nařízení č. 241/2004 Sb. Poukazuje rovněž na skutečnost, že ve stejné věci žalovaný rozhodl usnesením ze dne 12. 10. 2007, č. j. 34399/2007-10000, jinak. Na jeho případ také nelze použít rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 2/2008.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že mu přípisem fondu ze dne 27. 4. 2005 bylo sděleno, že nedošlo k přechodu práv a povinností z rozhodnutí o zařazení reg. č. 04/H03/226/000236. Z přípisu není zřejmé, zda došlo k porušení § 5 odst. 8 nebo 9 nařízení vlády č. 242/2004 Sb., o provádění agroenvironmentálních opatření, toto nařízení nemá vztah k platnosti smlouvy o převodu podniku a nepodmiňuje vrácení dotace. Žalobce zpochybňuje zápis v evidenci půdy.

Žalobce uvádí, že dotace mu byla poskytnuta i následujícího roku 2005. Ve stejnou dobu bylo zahájeno řízení o vrácení dotace, ale odvolací orgán nakonec rozhodnutím ze dne 3. 7. 2009, č. j. 12734/2009-14130, rozhodnutí o vrácení dotace změnil a řízení zastavil.

Žalobce rovněž vznáší námitku promlčení. Jestliže se má doručovat advokátovi, je doručení jinému než zástupci považováno za nicotný právní akt, na který je nutné hledět, jakoby se nestal. Nelze proto aplikovat 10letou promlčení lhůtu a nebyla dodržena ani lhůta 4letá. Žalobce se nadto domnívá, že jde podle správního řádu o lhůtu 3letou. Předmětné rozhodnutí bylo vydáno a doručeno v březnu 2009.

Závěrem žalobce poukazuje na skutečnost, že fond od něj protiprávně vylákal vrácení dotace a existuje důvodné podezření, že došlo k trestnému činu zneužití pravomoci veřejného činitele.

Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 6. 3. 2013, č. j. 8597/2013-MZE-12150, žalovaný s odkazem na § 3a odst. 1 a § 3 odst. 4 zákona o zemědělství uvádí, že správní orgán nemůže posuzovat faktické užívání půdních bloků, ale pouze zápis v evidenci půdy podle užívatelských vztahů. Žalovaný dále uvádí, že žalobce žádnou smlouvu o prodeji podniku nepředložil. Pouze požádal o převod závazků v rámci agroenvironmentálních opatření podle nařízení vlády č. 242/2004 Sb. Doložené doklady neprokázaly splnění podmínek převodu ve smyslu § 5 odst. 8 nebo 9 nařízení vlády č. 242/2004 Sb., a proto nemohl být uznán převod agroenvironmentálních závazků. Ohledně promlčení žalobce poukázal na čl. 73 odst. 5 nařízení Komise (ES) č. 796/2004. Dotace byla žalobci vyplacena dne 14. 10. 2004 a oznámení o zahájení správního řízení o vrácení vyrovnávacího příspěvku bylo žalobci doručeno dne 19. 10. 2007. Lhůta pro vydání rozhodnutí o vrácení platby tak byla dodržena. Pokud žalobce argumentuje usnesením ze dne 12. 10. 2007, č. j. 34399/2007-10000, týká se toto rozhodnutí jiných subjektů a jiného rozdaného období. Skutečnost, že žalobci byl poskytnut vyrovnávací příspěvek pro rok 2005, nevyvrací zákonnost napadeného rozhodnutí, které řeší vrácení finančních prostředků za rok 2004. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.

Žaloba není důvodná.

Ze správních spisů zjistil soud tyto podstatné skutečnosti:

Dohodou o převodu pozemků do užívání ze dne 29. 10. 2004 žalobce smluvil se společností CAROL – AGRO s. r. o., IČO 26377624, Chomle 41, Radnice, že společnost CAROL – AGRO s. r. o. převezme veškeré dosud pronajaté a obhospodařované pozemky žalobce. Společnost CAROL – AGRO s. r. o. se dále zavázala, že na dotčených pozemcích bude pokračovat v plnění podmínek stanových příslušnou legislativou pro jednotlivá opatření.

Ve sdělení ze dne 27. 4. 2005, č. j. 00/2005/30776, fond sdělil žalobci, že dne 29. 10. 2004 obdržel jeho ohlášení změny žadatele pro dotační tituly k žádosti s reg. č. 04/H03/226/000236. Fond konstatoval, že na základě doložených dokladů nedošlo k přechodu práv a povinností vyplývajících z rozhodnutí o zařazení reg. č. 04/H03/226/000236, č. j. 12/2005/08661, pro nesplnění podmínek dle § 5 odst. 8 nebo 9 nařízení č. 242/2004 Sb.

Oznámení o zahájení řízení ze dne 15. 10. 2007, č. j. SZIF/2007/0305882, o vrácení vyrovnávacího příspěvku ve výši 732 662 Kč bylo doručeno žalobci dne 19. 10. 2017.

Plnou mocí ze dne 6. 11. 2007 zmocnil žalobce JUDr. Ing. Vojtěcha Levoru, advokáta, aby ho zastupoval v řízení o vrácení dotace.

Předmětem sporu je posouzení otázky, zda žalobce porušil podmínky stanovené v nařízení č. 241/2004 Sb., a byl proto povinen vrátit vyrovnávací příspěvek, který mu byl poskytnut za rok 2004.

Podle § 3 odst. 4 písm. a) zákona o zemědělství, ve znění účinném od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2014 „[j]estliže se dotace poskytuje, případně podmínka jejího poskytnutí se vztahuje na zemědělskou půdu, při rozhodování o poskytnutí dotace vychází příslušný orgán z evidence využití zemědělské půdy podle užívatelských vztahů vedené podle tohoto zákona, přičemž nepřiblíží k údajům o výměře parcel a druhu pozemků vedených podle zvláštního právního předpisu“.

Podle § 10 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 241/2004 Sb., o podmínkách provádění pomoci méně příznivým oblastem a oblastem s ekologickými omezeními, „[ž]ádost o poskytnutí vyrovnávacího příspěvku (dále jen "žádost") může podat fyzická nebo právnická osoba (dále jen "žadatel"), jestliže se písemně zaváže, že bude zemědělsky hospodařit v méně příznivých oblastech, případně v oblasti typu E na minimální výměře podle písmene a) nejméně po dobu 5 kalendářních let následujících po roce, ve kterém mu bude poprvé poskytnut vyrovnávací příspěvek podle tohoto nařízení“.

Podle § 16 odst. 1 písm. a) téhož nařízení „[ž]adatel poskytnutý vyrovnávací příspěvek vrátí, zjistí-li Fond, že žadatel v příslušném kalendářním roce porušil písemný závazek podle § 10 odst. 1 písm. c)“.

Podle § 16 odst. 5 téhož nařízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005, „[j]estliže dojde u žadatele k nesplnění písemného závazku podle § 10 odst. 1 písm. c) v důsledku ukončení

zemědělské činnosti fyzické osoby nebo zániku právnické osoby bez likvidace) anebo v důsledku prodeje celého podniku podle zvláštního právního předpisu, ustanovení o vrácení vyrovnávacího příspěvku podle odstavce 1 se neuplatní, jestliže se právní nástupce zaniklé osoby nebo nabyvatel podniku nebo nový uživatel půdy dříve obhospodařované žadatelem písemně zaváže pokračovat v plnění podmínek na dotčených pozemcích“.

Podle § 16 odst. 5 téhož nařízení, ve znění účinném od 1. 1. 2006, „[d]ojde-li u žadatele k nesplnění písemného závazku podle § 10 odst. 1 písm. c) v důsledku ukončení zemědělské činnosti fyzické osoby nebo zániku právnické osoby bez likvidace anebo v důsledku převodu, nájmu nebo prodeje části nebo celého podniku, ustanovení o vrácení vyrovnávacího příspěvku podle odstavce 1 se neuplatní, jestliže se právní nástupce zaniklé osoby nebo nabyvatel podniku nebo nový uživatel půdy dříve obhospodařované žadatelem písemně zaváže pokračovat v plnění podmínek na dotčených pozemcích“.

Podle čl. 73 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 796/2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro podmíněnost, odlišení a integrovaný administrativní a kontrolní systém podle nařízení Rady (ES) č. 1782/2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce, „[v] případě neoprávněně provedené platby je zemědělec povinen vrátit příslušnou částku včetně úroků vypočtených v souladu s odstavcem 3“.

Podle čl. 73 odst. 5 téhož nařízení „[p]ovinnost vrátit částku uvedená v odstavci 1 se neuplatní, pokud je doba, která uplynula mezi dnem výplaty podpory a dnem, ve kterém příslušný orgán poprvé oznámil příjemci, že platba byla provedena neoprávněně, delší než deset let. Doba uvedená v prvním pododstavci se však zkrátí na čtyři roky, pokud příjemce jednal v dobré víře“.

Soud konstatuje, že je mezi stranami nesporné, že žalobce v rozhodné době neměl po určitý časový úsek zapsanou v evidenci půdy na své jméno žádnou půdu; žalovaný toto období vymezuje od 4. 11. 2004 do 27. 4. 2005.

Soud se předně neztotožňuje s tvrzením žalobce, že podmínky pro přiznání vyrovnávacího příspěvku nebo jeho vrácení vycházejí z faktické činnosti žalobce, z faktického obhospodařování předmětných pozemků. Ustanovení § 3 odst. 4 písm. a) zákona o zemědělství výslovně stanoví, že správní orgán při rozhodování o udělení dotace vychází právě z evidence půdy, pokud se dotace vztahuje právě k dané půdě. Analogicky lze odkázat i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008-55, a ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 44/2011-210. Ačkoli se vztahují k chovu hospodářských zvířat, oba akcentují jednotný princip, že ve vztahu k posuzování výměry půdy i jednotek zvířat je nutné vycházet z evidence, nikoli z faktického stavu. Legitimitu právní úpravy, že je možné vycházet pouze z evidence půdy, Nejvyšší správní soud ozřejmil v prvním z citovaných rozsudků: „Tento postup je současně i souladný s požadavkem rovného zacházení se všemi žadateli, stejně jako s principem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu. Jinými slovy, pokud by žalovaný i jen v případě jediného žadatele přihlédl při výpočtu intenzity chovu hospodářských zvířat k půdním blokům užívaným jen fakticky (a nikoli formálně evidovaným v evidenci), musel by stejně postupovat i v ostatních případech. To by mohlo do jeho rozhodovací činnosti vnést problémy zejména tehdy, pokud by si faktické

užívání jednoho půdního bloku nárokovalo více žadatelů současně. Vzhledem k tomu, že žalovaný není orgánem povolaným k řešení soukromoprávních sporů, jen obtížně by v kolizních případech mohl závazně určit, kterému žadateli faktické užívání půdního bloku svědčí. Proto také má požadavek na ohlášení a uchování informace v evidenci půdy o tom, kdo je uživatelem konkrétního půdního bloku, své logické opodstatnění a legitimitu.“ Zdejší soud proto konstatuje, že pokud správní orgány zjistily, že žalobce neměl žádnou půdu v evidenci půdy, jednalo se o zákonný důvod pro zahájení řízení dle § 16 odst. 1 písm. a) nařízení č. 241/2004 Sb. Faktické obhospodařování půdy totiž nemělo v posuzovaném případě právní relevanci.

Pokud žalobce poukazuje na uzavřenou smlouvu o převodu části podniku na společnost CAROL – AGRO s. r. o. s ohledem na § 16 odst. 5 nařízení č. 241/2004 Sb., soud uvádí, že pro vyloučení aplikace § 16 odst. 1 nařízení vlády č. 241/2004 Sb. o vrácení vyrovnávacího příspěvku byly v § 16 odst. 5 ve znění do 31. 12. 2005 kumulativně zakotveny dvě podmínky:

1. ukončení zemědělské činnosti fyzické osoby nebo zánik právnické osoby bez likvidace anebo převod celého podniku a
2. písemný závazek právního nástupce zaniklé osoby nebo nabyvatele podniku nebo nového uživatele půdy pokračovat v plnění podmínek na dotčených pozemcích.

Žalobce nikdy neprokázal převod celého podniku; v žalobě se toliko dovolává smlouvy o převodu části podniku. Smlouva o převodu části podniku však pro (ne)vrácení dotace mohla mít relevanci až v období od 1. 1. 2006, jak plyne z výše citovaných právních ustanovení. Předmětem posuzování je však období roku 2004, kdy platilo znění § 16 odst. 5 nařízení č. 241/2004 Sb., které předpokládalo převod celého podniku. Nadto z žalobcem doložené dohody ze dne 29. 10. 2004 nazvané *Dohoda o převodu pozemků do užívání* toliko vyplývá, že žalobce se zavázal předat veškeré své pozemky společnosti CAROL – AGRO s. r. o. Z toho ale nelze dovodit, že by došlo k převodu byť jen části, natož celého podniku; předmětem smlouvy bylo pouze předání pozemků do užívání. Smlouva ani svým obsahem nesvědčí tomu, že by žalobce jejím prostřednictvím jakkoli jednal ve vztahu ke svému podniku. Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 1. 10. 2014, č. j. 1 As 95/2014-40, že soukromoprávní úprava právních vztahů mezi žadatelem o vyrovnávací příspěvek a jinou osobou se bez dalšího nemůže odrazit ve změně povinností vyplývajících z předpisů práva veřejného. Pouze na okraj soud doplňuje, že pro uzavření uvedené smlouvy nebyl nutný souhlas fondu, neboť takový požadavek z právních předpisů nevyplývá a ani správní orgány, jak jim žalobce mylně podsouvá, takový požadavek směrem k žalobci neuplatňovaly.

Pokud žalobce odkazuje na usnesení žalovaného ze dne 12. 10. 2007, č. j. 34399/2007-10000, soud konstatuje, že dané rozhodnutí se týká zcela jiného případu, který se situací žalobce nesouvisí. Ministr zemědělství se v daném usnesení totiž zabýval účinky nájemních smluv ve vztahu k prohlášenému konkursu.

Byla-li žalobci poskytnuta dotace v následujícím roce 2005 a správní orgány vedly s žalobcem řízení o vrácení vyrovnávacího příspěvku, které mělo jiné vyústění než v nyní

posuzovaném případě, nemá tato skutečnost sama o sobě žádný vliv na napadené rozhodnutí, neboť z rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2009, č. j. 12734/2009-14130, je patrné, že vychází z jiných okolností než rozhodnutí vztahující se k roku 2004. Zejména je rozhodnutí vztahující se k roku 2005 založeno na tom, že teprve tímto rokem (a nikoli rokem 2004, v němž nebyly žalobcem splněny podmínky pro čerpání dotace) počíná období pětiletého závazku hospodaření podle § 10 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 241/2004 Sb.

Pokud žalobce zpochybňuje záznam v evidenci půdy, nelze tak činit v nynějším řízení, pro které – jak již bylo vysvětleno výše – je záznam v evidenci půdy zásadním podkladem. Žalobce, pokud považoval záznam v evidenci půdy za mylný, mohl se proti němu bránit příslušnými právními prostředky (za tehdejšího právního stavu, tj. s ohledem na právní úpravu obsaženou zejména v § 3g zákona o zemědělství ve znění do 9. 11. 2005, především žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu).

Ohledně námitky promlčení ve vztahu k doručování soud uvádí, že žalobce byl v řízení o vrácení vyrovnávacího příspěvku zastoupen až na základě plné moci ze dne 6. 11. 2007, pročež oznámení o zahájení řízení bylo správně doručeno dne 19. 10. 2007 přímo žalobci. Délka promlčení lhůty se dle čl. 73 odst. 5 nařízení Komise (ES) č. 796/2004 počítá jako rozdíl mezi dnem výplaty podpory a dnem, ve kterém příslušný orgán poprvé oznámil příjemci neoprávněné provedení platby. Aniž by se soud musel zabývat otázkou, zda se uplatní delší 10letá nebo kratší 4letá promlčení lhůta, pokud byl žalobci poskytnut vyrovnávací příspěvek na základě rozhodnutí fondu ze dne 27. 9. 2004, reg. č. 04/H02/226/005805, č. j. 12/2004/04888, řízení o vrácení příspěvku bylo zjevně zahájeno do 4 let. Žalobce přitom nijak nezdůvodnil svůj závěr, že podle správního řádu by měla být promlčení lhůta toliko 3letá. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ani zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, takovou lhůtu nestanovovaly.

K poukazu žalobce na případnou trestnou činnost pracovníků fondu, zdejší soud uvádí, že není povolán k posuzování trestné činnosti (srov. zejména § 2 a 4 s. ř. s.). Měl-li žalobce plausibilní poznatky o případné trestné činnosti pracovníků fondu, měl je uplatnit u příslušných orgánů činných v trestním řízení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková